

Mødet den 6. Maj 1915.

(For lukkede Døre).

Fraværende: N. Joh. Laursen.

1. (J. Nr. 20ⁱ—1915). Indstilling fra Legatudvalget om at **bortgive en ledig Portion af Enkefru Berings Legat** til Marie Dorthea Nielsen.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 56—1915). Indstilling fra Sygehusudvalget om at overdrage **Oliemalingen ved Marselisborg Hospital** til følgende Malermestre: C. Chr. Nielsen, Johs. Thomsen, A. Boysen, M. Mikkelsen, Fr. Jensen.

M o u s t e n oplyste, at Udvalget havde henvendt sig til de i Indstillingen nævnte 5 Malere, og at Indstillingen gik ud paa at overdrage dem Arbejdet, hvis de 4 vilde indgaa paa den Pris, den lavestbydende forlangte. Udgiften vilde blive ca. 4000 Kr. Væggene havde hidtil kun været kalkfarvede, idet man havde anset det for heldigst at vente noget med Oliemalingen, og Mestrene var de samme, som havde haft Entreprisen ved Hospitalets Opførelse, dog at en Mester var kommet til i Stedet for en, som var afgaaet ved Døden.

M a g n u s Nielsen spurgte, om det var forsvarligt at lade Epidemilokalers Vægge lim-

farve. Det plejede dog at være saaledes, at Væggene skulde kunne taale at oversprøjtes med Desinfektionsvædske.

J. C. Petersen oplyste, at man hidtil havde nøjedes med Kalkfarve, til Salpeteret var trukket ud, men at det nu var Meningen at oliemale.

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 78—1915). Fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse forelaa følgende Indstilling om **Salg af et Areal paa ca. 15000 □ Alen mellem Silkeborg og Viborg Landeveje til A/S Aarhus Trælasthandel:**

»Under Henvisning til den mellem Udvalget og A/S »Aarhus Trælasthandel« førte Korrespondance angaaende Salg af et Areal paa ca. 15000 □ Al. Vest for Selskabets Tømmerplads mellem Silkeborg og Viborg Landeveje anbefaler Udvalget, at det nævnte Areal afhændes til en Pris af 2 Kr. pr. □ Al. (5 Kr. 08 Øre pr. m²) og iøvrigt paa følgende nærmere Vilkaar:

1. Naar Kommunen ønsker at anlægge den Vest for Arealet projekterede Gade eller at udvide de to nævnte Landeveje til 40 Alens Bredde, skal Køberne deltage i Udgiften hertil med Halvdelen.
2. Arealet afgraves af Kommunen til en ved Overenskomst med Selskabet fastsat Højde, Udgift: ca. 5000 Kr. Køberne kan forlange Afgravningen foretaget, saa snart Salget af Tømmerpladsen ved Vesterbros Torv paa-begyndes, medens Kommunen naar som helst kan lade Arealet afgrave og stille til Købernes Raadighed.
3. Købesummen forbliver indestaaende paa en 1. Prioritets Obligation til 4 % p. A. fra

den Dag, Arealet stilles til Købernes Disposition i afgravet Stand. Obligationen er fra Kommunens Side uopsigelig i 5 Aar og kan derefter opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel.

Som det fremgaar af Korrespondancen har Udvalget søgt at faa vedføjet det Vilkaar, at Trælasthanhandelen skulde forpligte sig til inden en nærmere fastsat Frist at nedlægge sin Tømmerplads paa Vesterbros Torv. Dette **Vilkaar** kunde ikke gennemføres; derimod har Selskabets Direktør overfor Udvalget afgivet skriftlig Erklæring om, at Trælasthanhandelens Hensigt med det her omhandlede Køb udelukkende var at sikre sig en Plads, hvortil Tømmerlagrene kunde henflyttes, naar Pladsen ved Vesterbro nedlægges.

Møller forelagde Indstillingen og gennemgik dens enkelte Bestemmelser. Udvalget var af den Mening, at det vilde være særdeles heldigt for Byen at faa Selskabets Lagerplads flyttet ud paa det ny Areal, navnlig hvis Banegaarden skulde blive flyttet til Mølleengen. Det var ikke til at sige, om Prisen, 2 Kr., var passende, men det vilde næppe være let at faa mere. Udvalget anbefalede Salget paa de anførte Betingelser. Antagelig vilde det ikke vare længe, inden Afgravningen skulde ske, og Kommunen vilde saa faa en Renteindtægt paa 1200 Kr. aarlig i Stedet for som nu en Lejeafgift paa 80 Kr.

Marthin Hansen kunne ikke se rettere, end at Prisen var for lav. Afgravningen vilde koste 33 Øre pr. □ Alen, saa Prisen blev i Virkeligheden kun 1 Kr. 67 Øre pr. □ Alen, hvilket maatte siges at være for lidt, naar Jord et Par km længere ude betaltes med 2 Kr. og 2 Kr. 25 Øre pr. □ Alen. Desuden havde det paagæl-

dende Areal Facade mod 3 Gader. Under alle Omstændigheder burde Selskabet selv afgrave Arealet.

M i k a e l J o h a n s e n fandt ligeledes Prisen for lav. Maaske vilde Afgravningen endda koste meget mere, end den var kalkuleret til. Under 2 Kr. plus Udgiften til Afgravningen burde Arealet ikke sælges. Desuden var 4 % Rente for lidt; Kommunen maatte selv give mere. Taleren kunde hverken stemme for Prisen eller den foreslaaede Rente.

M ø l l e r bemærkede, at der, som Forholdene var, ikke var mindste Udsigt til at sælge Arealet, hvis det ikke kunde ske til Selskabet, som vist ogsaa helst vilde være fri for at købe det foreløbig. Udvalgets Hensigt var at skaffe Byen en Indtægt, og det kunde ikke tro, at Prisen var for billig. Man kunde ikke sammenligne med Aaby, da Arealet kun egnede sig til almindelig Bebyggelse og ikke til Forretningsejendomme, og endda vilde det vist vare længe, inden det overhovedet kunde betale sig at bygge paa Arealet. Endelig maatte det ikke glemmes, at Selskabet fik Udgift til Vejanlæg.

M i k a e l J o h a n s e n fandt vedblivende Prisen altfor billig; længere ude var Jordprisen langt større. Et saadant Salg vilde forringe Værdierne for de private Grundejere. Skulde Banegaarden blive flyttet til Mølleengen, vilde Arealet faa langt større Værdi.

S i m o n s e n vilde anbefale at lade den Handel vente lidt endnu. Om en 5 Aars Tid kunde man bedre overse Forholdene i dette Bykvarter. Prisen syntes ogsaa at være vel lav.

M ø l l e r udtalte, at dersom Salget ikke skete, kunde Tømmerpladsen blive liggende ved Vester-

bro's Torv endnu i lang Tid, hvilket ikke vilde være heldigt. Forlangte man en højere Pris, fik man Lov at beholde Arealet og gik derved glip af en aarlig Indtægt.

M i k a e l J o h a n s e n syntes ikke, man kunde undgaa at se, at Selskabet vilde spekulere i sin Plads ved Vesterbro's Torv, og saa kunde Byen tage Tabet ved at sælge Grund til dets ny Lagerplads for billigt. Man skulde ikke gerne gentage Historien fra Weis's Grund.

C h r i s t e n s e n fandt det ikke heldigt at sælge for den foreslaaede Pris. Skulde Banegaarden komme ud i Mølleengen, vilde det blive en Forretning for Selskabet at have skaffet sig billig Lagerplads lidt længere mod Vest. Det var nemt nok for Byen at faa sin Jord solgt, men det var ikke saa let at faa noget igen.

N i e l s J e n s e n fandt Prisen for lav og var bange for, at Afgravningen vilde blive dyrere end beregnet.

S a m u e l s e n ansaa ligeledes Prisen for altfor lav.

M ø l l e r bemærkede, at var denne Pris for billig, havde Udvalget et Par Gang i den senere Tid givet alt for billige Tilbud, og det ene var desuagtet afslaaet, fordi man fandt det for dyrt. Begge Tilfælde drejede sig om Arbejdere, der vilde bygge Smaavillaer.

C h r i s t e n s e n syntes ikke, man kunde sammenligne de Tilfælde, Hr. Møller nævnte, med det nærværende, hvor der jo var Tale om at sælge et Areal til et Aktieselskab, som vilde udbytte andre ved at sælge sin Jord. Byen maatte jo dog have større Forpligtelse til at strække sig noget videre overfor nogle ret velstillede Ar-

bejdere, som søgte Grund til Byggeplads indenfor Bygrænsen i Stedet for at flytte udenfor denne.

Simonsen kunde ganske slutte sig til Hr. Christensens Anskuelse. Naar der var Tale om at sælge Grund for at kunne beholde en Del Familier, maatte der tages ganske andre Hensyn end i nærværende Tilfælde.

Mikael Johansen vilde indtrængende advare imod at tiltræde Indstillingen, som kun vilde give Selskabet stor Fordel, idet det kunde sælge sin ca. 2 Td. Land store Plads ved Vesterbros Torv og skaffe sig en langt billigere Plads lidt længere ude paa Byens Bekostning.

Møller troede ikke, man vilde være glad ved, om Selskabet købte Grund uden for Bygrænsen, hvad det jo meget vel kunde gøre. For et Areal, der kun skulde bruges til Tømmerplads, var 2 Kr. pr. □ Alen ikke nogen lille Pris.

Jakob Jensen gjorde opmærksom paa, at der var en Mulighed for at faa Afgravningen foretaget gratis, idet Arealet hørte med til det, som Statsbanerne skulde afgrave, hvis Banegaarden blev flyttet til Mølleengen. Der var flere Gange blevet klaget over, at Udvalget satte for høje Priser, og at Køberne derfor gik til Nabokommunerne. Nu var man kommet ind paa andre Priser end de sædvanlige baade ved Artillerikasernen og ved Marselisborg Hospital, og skulde man længere ned, maatte man hellere forære Jorden bort, men alligevel mente man, det var for dyrt. Mente Byraadet, at 2 Kr. var for billig en Pris, maatte Sagen hvile.

P. Petersen erindrede om, at »Aarhus Tømmerhandel« for 15 Aar siden havde maattet betale 3 Kr. pr. □ Alen for Grund ved Randers Landevej, og at man den Gang havde sagt, at

det kun var halv Pris. Naar der nu kun blev forlangt 1½ Kr., for mere blev det jo ikke, for et mere centralt beliggende Areal, maatte det under alle Omstændigheder kaldes meget billigt.

M i k a e l J o h a n s e n skulde gerne indrømme, at der var en Mulighed for at faa Arealet afgravet gratis, men denne Mulighed var til Stede, enten Arealet solgtes eller ej. Hr. P. Petersen havde ganske Ret i, at den virkelige Pris ikke kom over 1½ Kr.

S a m u e l s e n fremhævede Forskellen paa at sælge til Bebyggelse til Folk, der eller vilde flytte ud, og sælge til et Aktieselskab til Spekulation.

C h r i s t e n s e n troede, at man vilde have staaet sig ved at udleje Marselisborggrundene f. Eks. paa 99 Aar i Stedet for at sælge dem.

J a k o b J e n s e n mente, at Prisen oppe ved Randers Landevej alligevel havde været billigere end den, man nu forlangte, naar Hensyn toges til Gadeanlægene. Hvis det havde været muligt, vilde det naturligvis have været bedre at leje Marselisborgjorderne ud paa langt Aaremaal end at sælge dem, men det var det ikke, fordi der ikke kunde laanes paa lejet Jord. Desuden vilde den Fremgangsmaade have ført til, at det var blevet de omliggende Kommuner og ikke Aarhus, som havde faaet solgt, og at man havde faaet en grim i Stedet for en smuk By. Men de Herrer, som mente, at man havde baaret sig forkert ad, kunde jo begynde paa den Maade, de fandt den bedste.

M ø l l e r troede ikke, Afgravningen vilde koste mere end 33 Øre, saaledes som Stadsingeniøren havde beregnet det. Med Udgiften til Gadeanlægene iberegnet vilde Prisen blive langt højere end 2 Kroner.

Indstillingen forkastedes.

4. (J. Nr. 80—1915). Fra Havneudvalget forelaa følgende Forespørgsel vedrørende **Udleje af et Areal ved Sydhavnen til Aarhus Oliefabrik:**

»Aarhus Oliefabrik har henvendt sig til Havneudvalget med Forespørgsel, om Havnen vilde til Fabriken udleje det paa hoslagte Rids med A B C D angivne Areal ved Sydhavnen, paa Vestsiden af »Slippen«.

Udvalgets Flertal erklærede sig villigt til at indstille til Byraadet, at man indgik et Lejemaal angaaende Arealet, som blev uopsigeligt i 10 Aar og yderligere i 30 Aar fra det Tidspunkt indenfor de 10 Aar, da der maatte være opført permanente Fabriksbygninger. Lejen skulde være aarlig 1 Kr. 25 Øre pr m² stigende efter tyve Aar til 1 Kr. 35 Øre og efter tredive Aar til 1 Kr. 50 Øre. Angaaende den eventuelle Lejekontrakts øvrige Punkter forbeholdt man sig nærmere Forhandling.

Fra Fabrikens Side tiltraadte man de anførte Vilkaar med Hensyn til Tidsfordelingen og Lejens Størrelse, men fremsatte samtidig Krav om, at der skulde sikres Fabriken Forlejeret til det paa Ridset med D C E F betegnede Areal paa samme Vilkaar som dem, der fastsættes for det førstnævnte Areal.

De derefter mellem Udvalget og Fabriken førte Forhandlinger have ført til det Resultat, at Udvalgets Flertal mener at maatte fastholde de foranførte Betingelser med Hensyn til Lejemaalets Uopsigelighed, altsaa saaledes, at Uopsigeligheden fastsættes til 10 Aar og yderligere 30 Aar fra det Tidspunkt indenfor de 10 Aar, da der paa Pladsen maatte være opført permanente Fabriksbygninger.

Fabriken har derimod gjort gældende, at

den maatte være friere stillet med Hensyn til Anvendelsen af den paagældende Plads, idet Fabriken eventuelt ønsker at udvide de egentlige Fabriksbygninger paa dens Ejendom ved Jærgaardsvej og da ønsker at anvende Pladsen ved Havnen til Oplag, men saaledes, at Pladsen kun maa benyttes som Led af Aarhus Oliefabriks Forretning. Samtidig har Fabriken ønsket Tidsvilkaarene fastsatte saaledes, at Lejemaalet angaaende den nordlige Plads skulde være uopsigeligt fra begge Sider i 40 Aar (paa det anførte Vilkaar med Hensyn til Pladsens Benyttelse som Led af Fabriken's Forretning), og at Lejemaalet angaaende den sydlige Plads skulde være uopsigeligt fra begge Sider i 10 Aar, men saaledes, at saafremt Fabriken inden de 10 Aars Forløb paa-begyndte egentlig Fabrikationsvirksomhed paa denne Plads, skulde Fabriken kunne forlange Lejemaalet forlænget i yderligere 30 Aar.

Udvalget tillader sig nu til Byraadet at rette Forespørgsel om, hvorvidt Byraadet kan tiltræde Udvalgets Krav om, at det opstilles som en Betingelse for Uopsigeligheden, at der paa Pladsen skal opføres permanente F a b r i k s bygninger, eller om det kan anses tilstrækkeligt, at det kræves, at Pladsen — som Oplagsplads — benyttes som L e d i F a b r i k e n s — andetsteds her i Byen drevne — F o r r e t n i n g og V i r k s o m h e d. I sidste Fald spørges til-lige, om der skal opføres permanente (murede) Oplagsbygninger (til en vis Værdi, der kunde fastsættes i Kontrakten) eller om den anførte Betingelse, at Pladsen skal være et Led i F a b r i k s v i r k s o m h e d e n, er tilstrækkelig.«

Formanden meddelte, at Udvalget havde fundet det nødvendigt at spørge Byraadet for at faa Principspørgsmaalet besvaret. Man var enig om Betalingen, men det, der stod tilbage, var, om det skulde kræves, at der paa den paagældeude Plads skulde anlægges permanente Bygninger til Fabriksbrug. Fabrikens Grund ved Jægergaardsvej var saa optaget af Bygninger, at der ikke kunde udvides mere, og da en Udvidelse nu var ønskelig, ønskede Selskabet at leje Plads ved Havnen. Der var Sandsynlighed for, at det ny Fabriksanlæg vilde blive lagt paa Havnens Grund, men den Mulighed var ogsaa til Stede, at den ny Fabrik vilde blive indrettet paa Oplagspladsen ved Jægergaardsvej, og at Oplagspladsen saa vilde blive flyttet til Havnen. For Havnen var det i og for sig ligegyldigt, hvis det kun drejede sig om denne Sag alene, idet Lejen vilde blive den samme. Naar man desuagtet var noget betænkelig ved at gaa ind paa den lange Uopsigelighed, hvis der ikke blev Fabrik, var det, fordi man frygtede, at andre vilde forlange den samme Uopsigelighed for andre Oplagspladser, hvilket vilde stride mod Havnens Interesser. Fordringen fra Havnens Side maatte da være, at hvis Pladsen kun blev benyttet til Oplagsplads, skulde denne drives som Led i Fabriksvirksomheden, og det vilde, naar der som i dette Tilfælde var Tale om en bestemt ældre Fabriksvirksomhed, ikke være nogen ligegyldig Bestemmelse, idet man saa vilde kunne svare andre, at det ikke var nogen Oplagsplads i almindelig Forstand, men en Del af en Fabriksvirksomhed. Selskabets Direktion havde til Taleren udtalt, at det, som det i Virkeligheden drejede sig om, var Spørgsmaalet om, hvorvidt der kunde skabes Udviklingsmulig-

heder for Fabriken her i Byen. Fabriken her indtog en ganske ejendommelig Stilling, idet den var Central for en Virksomhed, der strakte sig langt ud over Landets Grænser. Omsætningen her i Landet var ca. 60 Millioner, og Fabriken beskæftigede et saa stort Antal Familier, at man vilde paatage sig et meget betydeligt Ansvar ved at standse denne Virksomhed, og det stod det paa i Øjeblikket, hvis man ikke kunde tiltræde Vilkaarene for Udleje af Pladsen ved Havnen. Der blev gjort stærke Bestræbelser for at faa Hovedvirksomheden flyttet andet Steds hen, endog fra Landet. Sagen var i det hele taget stillet ret stærkt paa Spidsen, og den maatte kræves afgjort i Dag.

J a k o b J e n s e n oplyste, at Lejemaalet for alle Skure ved den nordre Havn kunde opsiges med 3 Maaneders Varsel, undtagen det sidst byggede Skur, som indgik som Led i Overenskomsten med Kornkompagniet om Leje i 25 Aar af Havnepakhuset. Pladsen til Dampmøllen var lejet ud paa 30 Aar, Pladsen til Kulkranerne paa 5 Aar, og Kulpladserne med kun faa Maaneders Opsigelse. Saaledes havde man indrettet sig ved denne Havn, men Udvalget havde altid været klar over, at det maatte leje ud paa længere Aarrække ved Sydhavnen. Spørgsmaalet var da kun, hvilket Tidsrum der vilde være det heldigste. Pladsen til Oliemøllens Skur ved Gasværkskajen var lejet ud paa 5 Aar, men Pladsen til Kornkompagniets Skur paa vestre Pier kun paa 5 Maaneder, fordi dette Skur let kunde komme til at genere meget. Længere ude i Sydhavnen var der lejet et Par Pladser ud med 1 Aars Opsigelse. Nu drejede det sig altsaa om Udleje af en Plads til Oliemøllen. Udvalget havde været noget betænkeligt ved at tiltræde Direktørens Fordringer, fordi det frygtede

Konsekvenserne, idet det vilde blive vanskeligt at modstaa andre Forretningers Forlangende, hvis man nu indgik paa Oliemøllens. Udvalgets Flertal havde da ikke turdet anbefale at ordne Sagen efter Oliemøllens Ønske. Man kunde maaske nok sige, at Oplagspladsen var et Led i Fabrikens Virksomhed, men noget andet var, om Havneudvalget kunde godtgøre dette overfor andre, som byggede Skure af samme Slags, saa det vilde sikkert blive vanskeligt for Udvalget at klare sig overfor andre Lejere. Udvalgets Flertal fandt, at det havde stillet sig ret imødekommende ved at sige, at Direktionen maatte faa 10 Aar til at tage Beslutning om Fabrikens Udvidelse. Byraadet maatte nu afgøre Sagen.

Formanden troede ikke, man skulde lade sig narre af den stærke Efterspørgsel efter Plads ved Havnen, da de ekstraordinære Forhold noget var Skyld deri. Endvidere troede han, at man skulde vogte sig for at opstille ens Betingelser for alle Lejere, men afgøre hver Tilfælde for sig. Naar man stod overfor en saa gammel og stor Virksomhed som Oliefabrikken, var det ikke uden Betydning at sige, at Pladsen ved Havnen skulde være et Led i Fabrikvirksomheden. Derved adskilte man dog denne Virksomhed fra mange andre. I det hele taget skulde man vist være meget varsom i denne Sag baade for at bevare Oliemøllen her i Byen og for Havnens Skyld.

Mikael Johansen anbefalede at tage alt muligt Hensyn overfor denne store Virksomhed, som jo saa forholdsvis let kunde flyttes andet Steds hen. Det vilde sikkert være bedst at overlade til Havneudvalget at træffe Afgørelsen.

Marthin Hansen henstillede ligeledes, at der blev vist den mest mulige Imødekommenhed

overfor Oliemøllen, som det havde stor Betydning at beholde her. Der var en Væsensforskel paa, om der fandtes permanente Bygninger eller almindelige Skure paa den omtalte Plads.

Møller troede ikke, man kunde gaa ind paa Oliemøllens Forlangende uden at være belavet paa at maatte byde andre store Firmaer de samme Vilkaar. Taleren fandt Flertallets Tilbud, som han forstod saaledes, at Selskabet efter 10 Aars Forløb kunde faa Pladsen for endnu 30 Aar, hvis der blev bygget permanente Fabriksbygninger paa den, meget favorabelt. Lejede man Pladsen ud paa 40 Aar uden at forlange permanente Bygninger, maatte man være belavet paa at indrømme andre samme Ret. Sagen var imidlertid saaledes, at Byraadet næsten var nødt til at overlade Afgørelsen til Udvalget.

Simonsen syntes, der var Enighed fra alle Sider om at vise Imødekommenhed. Der var 2 Forslag, det ene om at leje en Plads ud paa 40 Aar til Oplagsplads, det andet om at leje Pladsen ud mod Sikkerhed for, at der i de sidste 30 Aar blev drevet Fabriksvirksomhed paa den. Dette sidste Forslag, som jo var Udvalgets Flertals, syntes at være meget favorabelt, da Direktionen jo nok i Løbet af 10 Aar maatte kunne komme til Klarhed over, om der skulde bygges Fabrik dernede eller ej. Skulde Pladsen kun bruges til Oplagsplads, var 40 Aar for lang Tid.

Jakob Jensen hævdede, at Byraadet maatte træffe Afgørelsen, og at det var Udvalgets Opgave at behandle alle Havnens Kunder saa ensartet som muligt.

Formanden troede ikke, der kunde blive farlige Konsekvenser, naar det betingedes, at Pladsen skulde være Led i den hele Fabriksvirksomhed.

Indtægten blev ganske den samme for Havnen i begge Tilfælde. Byraadet maatte træffe Afgørelsen.

M i k a e l J o h a n s e n vilde, hvis Byraadet skulde afgøre Sagen, anbefale at stemme for Mindretallets Forslag, som viste den største Imødekomenhed.

S i m o n s e n troede, det vilde blive vanskeligt at give alle Lejerne samme Behandling, hvis man nu lejede Pladsen ud til Oliemøllen paa 40 Aar efter Udvalgets Mindretals Vilkaar. Et saa langt Lejemaal kunde man heller ikke godt indrømme andre.

F o r m a n d e n mente ikke, at Havnen skulde drives efter Principper eller bestemt fastsatte Betingelser; thi hvis disse ikke passede Kunderne, vilde Havnen komme til at ligge øde. Hvert enkelt Tilfælde maatte afgøres for sig.

C h r i s t e n s e n troede ikke, man skulde frygte stærkt for, at Oliefabrikken skulde flytte herfra; dertil var Fabrikken her for vel indrettet og kostbar. Med Hensyn til Konsekvenserne maatte der skelnes mellem en saa stor Virksomhed og andre. Byraadet burde bemyndige Udvalget til at afgøre Sagen, dog at Udvalget naturligvis først skulde søge at gennemføre Flertallets Ordning.

F o r m a n d e n var bange for, at den paa-tænkte store Udvidelse af Fabrikken vilde gaa fra Landet, hvis man ikke gav Direktionen de Vilkaar, den ønskede. Det var nødvendigt, at Byraadet afgjorde Sagen.

J a k o b J e n s e n hævdede, at alle de, der havde Pligt til at være med, ogsaa maatte deltage i Ansvaret, naar der var en vanskelig Situation. Talerens Standpunkt var, at man maatte sikre sig, at der blev Fabrik paa den Plads, man lejede ud for saa langt Aaremaal.

Møller spurgte, om Sagen kunde strande, hvis man ikke fulgte Mindretallet.

Formanden besvarede Spørgsmaalet bekræftende.

Niels Jensen udtalte, at Spørgsmaalet var, hvad der skulde regnes for fast Virksomhed, for at det lange Lejemaal kunde indrømmes. Ved Fabriksvirksomhed maatte forstaas en Virksomhed, hvorved Raastoffer forædledes. Saadan Virksomhed foregik baade i Kornskurene og ved Kulkranterne. Det drejede sig da nu om, hvorvidt Oliemøllen vilde bygge faste Bygninger med Maskiner paa Pladsen, eller om den kun vilde bruge denne til Oplagsplads i almindelig Forstand. Det kunde man imidlertid ikke faa Besked paa, og Spørgsmaalet var da, om Havnen uden farlige Konsekvenser kunde leje Pladsen ud paa saa langt Aaremaal. Dette var Taleren bange for.

Formanden saa intet til Hinder for at give andre Fabriksvirksomheder samme Vilkaar.

Kjeld Sørensen troede ikke paa, at Oliemøllen flyttede her fra Byen. Intet andet Sted i Landet kunde Virksomheden faa saa central Beliggenhed.

Formanden bemærkede, at det ikke drejede sig om at flytte den nuværende Virksomhed, men om at udvide her eller et andet Sted.

Det vedtoges at bemyndige Havneudvalget til at afslutte Kontrakt med Oliefabrikken paa Grundlag af, at det kræves, at Pladsen i det paagældende Tidsrum benyttes som Led i Fabrikkens Forretning og Virksomhed, og at der paa Pladsen opføres permanente Bygninger. Iøvrigt overlodes de nærmere Vilkaar til yderlig Forhandling med Fabrikken.

5. (J. Nr. 24¹—1915). Andragende fra Bager Anders Jensen Pedersen om **Fuldmyndighedsbevilling.**

Anbefaledes.

6. (J. Nr. 59—1915). Andragende fra Maskinassistent ved Belysningsvæsenet A. C. Hare om **Forlængelse af Pensionsanciennet** til 1. April 1912.

Fra Belysningsudvalget forelæa Indstilling om at bevilge Andragendet, mod at Andrageren fremskaffer Lægeerklæring for at være sund og ikke lidende af nogen kronisk Sygdom og iøvrigt paa de sædvanlige Betingelser.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 12²—1915). Indstilling om Tildeling af forskellige **Alderdomsunderstøttelser.**

Indstillingen vedtoges.

